

IK DACHT DAT VAN MIJN BOTTEN EEN HOND WERD GEMAAKT.
Kinderen over de dood en daarna; door *Ilonka Verdurmen*. Gooi en
Sticht, Hilversum, 1986.

Een groep kinderen van twee basisscholen in Bergen en Amsterdam schreef de teksten van dit boekje. Oorspronkelijk waren deze bedoeld voor "Mooi zo" - een kinderkunst-programma van de AVRO-radio - en "Poëzie hardop voor kinderen" - een thematisch theaterprogramma van kindertheater "De Krakeling" in Amsterdam. Ilonka Verdurmen, die verantwoordelijk was voor deze programma's, maakte een keuze uit het materiaal en bracht dit in deze bundel bijeen.

Het boekje bestaat uit drie delen: 1) hoe denken kinderen over de dood; 2) over het doodgaan van mensen en dieren uit hun omgeving; 3) over wat er ná de dood is. Mies Bouhuys schreef een kort voorwoord, waarin zij opmerkt dat het meestal volwassenen zijn die beschrijven wat het kind ervaart en beleeft bij de dood; maar dat deze bundel een stap verder gaat: kinderen komen zélf aan het woord over dood en doodgaan, de door "niemand betreden tuin". Mies Bouhuys: "... onthullender en eerlijker dan duizend lijkzangen, grafredes of bidprentjes". Ik sluit me daar graag bij aan.